

Fakulta výtvarných umění Vysokého učení technického v Brně
akademický rok 2015/2016

Vysokoškolská kvalifikační práce - magistři (diplomová práce)
posudek vedoucího

Bc. ANNA TOMANOVÁ

NA TRAVERZE
/mosilana bez lana/

Anna Tomanová se rozhodla strávit určitý čas na traverze v Mosilaně, výrobou opuštěné tovární hale, kterou si letos ateliér sochařství II pronajal pro výstavu semestrálních prací. Rozhodla se pro prezentaci sama sebe určitým sportovně akrobatickým výkonem, „balancem na laně“ ne po vzoru režiséra Mencla, který tuto cirkusáckou disciplínu mistrně vykreslil v jiném kontextu a v krátkém časovém úseku v nádherném filmovém příběhu Vladislava Vančury, Rozmarném létě.

A jak to dopadlo? Setřáslí jej.

Anna Tomanová se setřást zřejmě nedá, ale co se stane během týdne nebo snad čtrnácti dnů, po které chce tento chlapácký výkon realizovat, se dá těžko odhadnout. Ve svém mírně filozofickém textu, který je sám o sobě jistou slovní exilibristikou, v samotném závěru dochází k ujištění, že nestane-li se to, co nelze definovat, nemusí být tedy definováno.

Anna Tomanová velmi brzy po nástupu na FaVU opustila materiálové zobrazování a jediné zaznamatelné pokusy v podobě rozpadající se nedodělané sochy na školní zahradě jsou tím, co mi ulpívá nesmazatelně v paměti, a to ani ne tak samotným pokusem o stavbu sochy, nalézání těžiště a tak i rovnováhy a hmotové vyváženosti, ale především proto, že před samotnou realizací přišla a poslední články prstů na ruce.

Myslím si, že tato událost velmi podstatným způsobem ovlivnila její další cestu v hledání odpovědi na otázky co je a co může být umělec-tvůrce, co může být umění! Vydařeným pokusem a jistým předznamenáním možného, které jaksí vyplynulo ze situace, do které se Anna Tomanová dostala, byl její výlez pro šišky po smrcích pomocí přivazovaných lan. Provazový žebřík takto vzniklý byl pro mne posledním záznamem, viditelnou instalací. Pro tuto akci byl ovšem daleko výraznější samotný akt lezení nahoru, a to nejen jako fyzický výkon ale především psychické povzbuzení, kdy si Anna uvědomila, že i s hendikepem lze.

Pak se nám ovšem vytratila ze zorného pole na různých stážích a posedlo ji cestování, které pro náš sochařský ateliér nezanechávalo žádné stopy.

Loňská vodácká akce, proplouvání vodních brněnských toků měla sice určitý ekologický potenciál, ale zůstala nedotažena. Byl to jen letmý pohled na jisté neřešené problémy Brna, o které se snaží i jiní tvůrci a možná ty dlouhé „fádní“ filmové záznamy bez komentáře byly tím, co mě vlastně na této akci zaujalo, protože realita je taková.

Balancování na traverze, pokus o rovnováhu snad včetně bivaku je pro mne dost neuchopitelnou akcí, i když i tento druh „sportartu“ má u nás své skvělé exhibicionisty v podobě Vojtěcha Frohlichea.

Doufejme, že zdánlivě statická událost vyvolá potřebu klást otázky, na něž bude odpovězeno.

Práci Anny Tomanové doporučuji k obhajobě a navrhuji ohodnocení C

Prof.ak.soch. Jan Ambruz
vedoucí ateliéru sochařství II
6.5.2016